

mange Tilfælde vil anse sig beføiet til at opfaste det Spørgsmaal, om den Syge kan befordre sig til Fods eller ikke, og benægte, at det er nødvendigt, at han faar Heste og Vogn, da han nok kan befordre sig til Fods. Det forekommer mig imidlertid klart, at ingen Anden kan afgjøre det, naar Rekviritionen kommer, end den Syge selv; det er ham selv, der har at afgjøre, om han trænger til Heste og Vogn. Med andre Ord, han maa ubetinget kunne forlange det, naar han selv eller Nogen af hans Husstand er syg. Skal man have en Bestemmelse, som skal hindre umøt-teret Forlangende i den Henseende, maa den vistnok gaa ud paa noget Andet, og jeg tror heller ikke, det vil være vanskeligt at træffe en anden Bestemmelse derom. Jeg vil saaledes henlede Opmærksomheden paa, at Lovforslaget kunde forandres derhen, at der i Stedet for denne Bestemmelse kom til at staa f. Ex: Hvis det ved en Erklæring fra vedkommende Læge maatte oplyses, at Rekvirenten uden Skade for sit Helbred eller uden væsentlig Besvær kunde have befordret sig til Fods, skal han erlægge dobbelt Betaling, eller en lignende Bestemmelse. Jeg vil blot henlede Opmærksomheden derpaa; jeg tror, at man for at undgaa lidet heldige Tilfælde bør forandre denne Bestemmelse.

Judenrigsministeren (Singers Le v):

De ærede Medlemmer, som have taget Ordet, have jo i det Hele været enige i, at det er rigtigt, at Lovforslaget er fremkommet, og at det vil afhjælpe en virkelig Trang. Kun om Enkelthederne er det, der har været forskellige Meninger. Jeg tror ogsaa virkelig, at en saadan Trang er til Stede, at der forekommer ikke saa faa Tilfælde paa Landet, hvor Befordring er vanskelig om ikke umulig at faae, og at der er Grund til at tilvejebringe en Afgang til at faae saadan Befordring. Dette har man nu villet gjøre for det Første i de Tilfælde, hvor det er nødvendigt, og for det Andet i saadant Omfang, som maatte anses for at være nødvendigt. Selvfølgelig maatte man gjøre visse Begrænsninger, deriblandt den Indskrænkning, at Vedkommende ikke kan befordre sig til Fods. Det kan gjerne være, at man kan udtrykke det paa en anden Maade, og at man kan finde paa andre Midler, men i alle Tilfælde maa man have en Bestemmelse, som siger, at saadanne Kjørsler skulle være nødvendige, og at de ellers ikke kunne faas. Det forekommer mig heller ikke, at Bestemmelser om et vist Omfang, der maa gives en saadan Kjørsel, kunne afvises. Det er slet derved, at der er sagt, at Befordringen skal ske til den Læge, som Kommunen benyt-

ter, eller til et Sygehus, som ligger indenfor Lægedistriktets Grændser, eller hvis ingen af disse Bestemmelser passer, saa til en Læge, der bor indenfor en Miles Afstand. Der kan nu være Tvivl om Grændserne, men jeg synes dog, man maa have en Bestemmelse i saa Henseende, og jeg kan ikke tro, at der er en saa stor Fare for Misbrug til Stede. Naar man nemlig nærmere overveier, hvem Lovforslaget, hvis det bliver til Lov, nærmest maa tænkes at komme til Gode, saa er det ganske vist den mindre bemidlede, for ikke at sige den ubemidlede Klasse af Befolkningen, selvfølgelig ikke dem, der ere under Fattigvæsenet, men dem, der ere smaat stillede i Samfundet, om jeg saa maa sige. Det behøver jo ikke nærmere at paavises, at nogenlunde velhavende Folk, selv om de ikke have Heste og Vogn, ville have langt lettere ved at skaffe sig Befordring end de mindre Bemidlede, og at jo mindre en Mand's økonomiske Forhold ere, desto mere ønskeligt er det for ham at kunne sikke sig tagtmæssig Befordring i Sygdomstilfælde. Jeg tror derfor, at Loven ogsaa vil i Virkeligheden komme dem til Gode, som den nærmest har tænkt paa. Jeg tror, at jeg med en mere almindelig Bemærkning kan besvare flere af de andre Indvendinger, der ere fremkomne. Der er udtalt Ønsket om at udvide Lovforslagets Indhold paa forskjellig Maade og om gennem dette Lovforslag at faae forandret Bestemmelser i den ældre Lovgivning. I saa Henseende maa jeg gjøre opmærksom paa, at man vel søger gennem dette lille Lovforslag at skabe et lille Stykke ny Ret, men at man i Øvrigt henholder sig til de bestaaende Lovbestemmelser og ikke tilstiger at gjøre nogen som helst Forandring i nogen af disse. Dette gjælder saaledes selve Spørgsmaalet om Kjørslerne, idet Forslaget lader de Bestemmelser bestaa, som man allerede nu har om fri Kjørsel for Fattige, ikke blot for Folk, der ere under Fattigvæsenet, men ogsaa for Husmænd og Indrester, Bestemmelser, som findes i Kjørselsforordningen af 1844. Det gjælder ogsaa i en anden Retning, nemlig med Hensyn til Udredelsesmaaden: Kjørsler in natura. I saa Henseende har et æret Medlem været inde paa, at det f. Ex. kunde være ønskeligt, at man i Stedet for at lade Kjørslerne in natura besørge af den Kjørepligtige, fik en fast Mand i hver Kommune til at besørge disse Kjørsler. Det er der ikke det Mindste i Veien for, det kan meget godt lade sig gjøre efter Lovforslaget; men hvad man har ment ikke vilde være rigtigt, er gennem Lovforslaget at frembringe en saadan Ordning. I denne som i alle andre Retninger har man henholdt sig til